

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

Nedjelja, 27. ožujaka 2022.

[Multimedia]

Draga braćo i sestre, ugodnu vam nedjelju i dobar dan želim!

Evandjelje liturgije ove nedjelje pripovijeda takozvanu prisposobu o izgubljenom sinu (usp. *Lk 15, 11-32*). Ona nas dovodi do samog Božjeg srca, koji uvijek oprašta sa samilošću i nježnošću, uvijek. Bog uvijek oprašta, mi smo ti koji se umorimo od traženja oprosta, ali On uvijek oprašta. Govori nam da je Bog Otac, koji ne samo da nas iznova prima u svoj zagrljaj, nego se raduje i slavi zbog svojega djeteta, koje se vratilo kući nakon što je potratio sve svoje imanje. Mi smo taj sin, i dirljivo je misliti na to koliko nas Otac uvijek voli i čeka.

Ali u istoj prisposobi je i stariji sin, koji zapada u krizu pred tim Ocem. I koji i nas same može dovesti u krizu. U nama se, naime, krije i ovaj stariji sin i, barem djelomično, u napasti smo dati mu za pravo i složiti se s njim: uvijek je vršio svoju dužnost, nije otišao od kuće, pa je ogorčen kad vidi oca kako ponovno prima u zagrljaj njegova brata koji se loše ponašao. Buni se i kaže: „Evo, toliko ti godina služim i nikada ne prestupih tvoju zapovijed“, međutim za „ovoga tvog sina“ čak priređuješ slavlje!“ (rr. 29-30). „Ne razumijem te“. To je ogorčenje najstarijeg sina.

Iz ovih riječi izlazi na vidjelo problem koji muči najstarijeg sina. U odnosu s Ocem on sve temelji na čistom vršenju *zapovijedi*, na osjećaju dužnosti. To također može biti naš problem, naš problem između nas i Boga: izgubiti iz vida da je on Otac i živjeti distanciranu religiju, sačinjenu od zabrana i dužnosti. A posljedica te odalečenosti je krutost prema bližnjemu, kojega se više ne doživljava kao brata. U prisposobi, naime, stariji sin ne kaže Ocu *moj brat*, ne, nego kaže *sin tvoj*, kao da kaže: on nije moj brat. I na kraju upravo on sam riskira da ostane izvan kuće. Naime – kaže tekst – „ne htjede ući“ (r. 28). Jer je u njoj bio onaj drugi.

Vidjevši to, Otac izlazi van i moli ga: „Sinko, ti si uvijek sa mnom i sve moje – tvoje je“ (r. 31). Nastoji mu pomoći shvatiti da je za njega svako dijete sav njego život. Roditelji to dobro znaju, vrlo su blizu onome što Bog osjeća prema svojoj djeci. Lijepo je ono što otac kaže u jednom romanu: „Kad sam postao otac, shvatio sam Boga“ (H. de Balzac, *Il padre Goriot (Otac Goriot)*, Milano 2004., 112). Na ovom mjestu u prisposobi, Otac otvara svoje srce najstarijem sinu i iznosi mu dvije potrebe, koje nisu zapovijedi, nego potrebe srca: „No trebalo se veseliti i radovati jer ovaj brat tvoj bijaše mrtav i oživje, izgubljen i nađe se!“ (r. 32). Pogledajmo imamo li i mi dvije Očeve potrebe u srcu: *slaviti* i *veseliti se*.

Prije svega *slaviti*, odnosno pokazati svoju blizinu onima koji se kaju ili su na putu prema tome, onima u krizi ili su se udaljili od Boga. Zašto bismo to trebali učiniti? Jer to će pomoći pobijediti strah i obeshrabrenost, koji mogu biti plod sjećanja na vlastite grijehе. Oni koji su pogriješili često osjećaju da ih njihovo vlastito srce prekorava; distanca, ravnodušnost i oštre riječi ne pomažu. Zato ih, prema Ocu, treba toplo prihvatiti, što će ih potaknuti da učine daljnji korak. „Ali oče, kolike samo taj grijehе nosi na duši!“: toplo prihvaćanje. A mi, činimo li mi tako? Tražimo li onoga koji je daleko, želimo li slaviti njim? Koliko samo dobra može učiniti otvoreno srce, istinsko slušanje, širok osmijeh; slaviti, a ne da se osoba osjeća neugodno! Otac je mogao reći: dobro sine, vrati se kući, vrati se na posao, idi u svoju sobu, sredi se i prioni na posao! I to bi bio dobar oprost. Ali ne! Bog naprosto ne zna opraštati bez slavlja! I otac priređuje slavlje, zbog radosti koju osjeća jer mu se sin vratio.

Zatim, prema Ocu, moramo se *radovati*. Tko ima srce „na valnoj duljini“ s Bogom, kad vidi da se neka osoba kaje, ma koliko ozbiljne njezine pogreške bile, raduje se zbog toga. Ne ostaje nepokolebljivo na njezinim pogreškama, ne upire prstom u zlo, nego se raduje dobru, jer dobro drugoga je i moje dobro! A mi, znamo li mi gledati tako na stvari?

Slobodan sam ispričovijedati jednu priču, izmišljenu, ali koja pokazuje srce oca. Bila je, prije tri-četiri godine, pop opera na temu izgubljenog sina, s cijelom pričom. I na kraju, kad se onaj sin odluči vratiti ocu, susreće se s prijateljem i kaže mu: „Znaš, bojim se da će me otac odbiti, da mi neće oprostiti“. A prijatelj ga savjetuje: „Pošalji pismo svom tati i reci mu: ‘Oče, pokajao sam se, želim se vratiti kući, ali nisam siguran hoćeš li biti sretan zbog toga. Ako me želiš primiti, molim te stavi bijeli rupčić na prozor’.“ Potom je krenuo na put. A kad je bio blizu kuće, gdje je cesta ulazila u posljednji zavoj, našao se pred svojom kućom. I što je vidio? Ne jedan rupčić: na kući je bilo mnoštvo bijelih rupčića, prozori, sve je bilo okićeno rupčićima! Otac nas tako prima, s puninom, s radošću. To je naš Otac!

Znamo li se radovati zbog drugih? Neka nas Djevica Marija nauči primati Božje milosrđe, kako bi ono postalo svjetlo u kojem trebamo gledati našeg bližnjega.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre!

Prošlo je više od mjesec dana od početka invazije na Ukrajinu, od početka ovog okrutnog i besmislenog rata koji, kao i svaki rat, predstavlja poraz za sve, za sve nas. Postoji potreba za odbacivanjem rata, mjesta smrti gdje očevi i majke pokapaju svoju djecu, gdje ljudi ubijaju svoju braću a da ih nisu ni vidjeli, gdje moćni odlučuju, a siromašni umiru.

Rat ne uništava samo sadašnjost, nego i budućnost društva. Pročitao sam da je od početka napada na Ukrajinu svako drugo dijete raseljeno iz zemlje. To znači uništavanje budućnosti, izazivanje dramatične traume kod najmanjih i najnevinijih među nama. Eto bestijalnosti rata, tog barbarskog i svetogrdnog čina!

Rat ne može biti nešto neizbježno: ne smijemo se navikavati na rat! Moramo, umjesto toga, današnje ogorčenje pretvoriti u sutrašnje predano zalaganje. Jer, ako iz svega ovoga iziđemo kao što smo bili prije, svi ćemo na neki način biti krivi. Neka čovječanstvo, suočeno s opasnošću od samouništenja, shvati da je kucnuo čas da se rat zaustavi, da se izbriše iz ljudske povijesti prije nego što on izbriše čovjeka iz povijesti.

Molim za sve političke vođe da misle na to, da se predano zalaže oko toga! I da, gledajući napaćenu Ukrajinu, shvate da se svakim danom rata situacija pogoršava svima. Zato ponavljam svoj apel: dosta, neka se to zaustavi, neka utihnu oružja, neka se ozbiljno poradi na miru! Molimo se i dalje neumorno Kraljici mira, kojoj smo posvetili čovječanstvo, posebno Rusiju i Ukrajinu, uz veliko i intenzivno sudjelovanje, na čemu vam svima zahvaljujem. Pomolimo se zajedno. Zdravo Marijo...

Pozdravljam sve vas Rimljane i hodočasnike iz Italije i raznih zemalja. Posebno pozdravljam vjernike iz Meksika, Madrida i Leóna; studente iz Pamplone i Huelve, te mlade iz raznih zemalja koji su imali formaciju u Loppianu. Pozdravljam župljane Župe Nostra Signora di Valme u Rimu kao i vjernike iz San Giorgio in Bosco, Bassano del Grappe i Gele; krizmanike iz Frascatija i grupu "Amici di Zaccheo" iz Reggio Emilije; kao i Promotivni odbor Povorka mira od Perugije do Asiza.

Pozdravljam sudionike Rimskog maratona! Ove godine su se na inicijativu „Athletica Vaticana“ brojni sportaši uključili u inicijative solidarnosti s ljudima koji žive u potrebi u gradu. Čestitam vam!

Prije samo dvije godine s ovog trga uputili smo molitvu za prestanak pandemije. Danas smo to učinili za kraj rata u Ukrajini. Po izlasku s Trga bit će vam ponuđena na dar knjiga, koju je priredila Vatikanska komisija Covid-19 zajedno s Dikasterijem za komunikaciju, koja će vas pozvati na molitvu u vrijeme teškoća, bez straha, uvijek s vjerom u Gospodina.

Svima želim ugodnu nedjelju i molim vas ne zaboravite moliti za mene. Dobar tek i doviđenja.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana